

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.T.T., nar. ...**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, čj. MV-8816-4/SO/sen-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, čj. MV-8816-4/SO/sen-2016, **s e r u š í a věc s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.228,- Kč k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 1. 8. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2016, čj. MV-8816-4/SO/sen-2016. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst.

5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 11. 2015, čj. OAM-14768-30/PP-2014, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost se zamítá pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 87b odst. 2 ve spojení s ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se nevydává.

II. Žaloba

Žalobkyně žalobou napadla shora uvedené rozhodnutí žalované v plném rozsahu. V úvodu stručně shrnula průběh správního řízení včetně podání odvolání. V tomto odvolání žalobkyně uvedla, že s napadeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně nesouhlasí, a namítala zejména, že není pravdou, že by nevyživovala svého syna P.A.D. Dále tamtéž uvedla, že pomáhá svému manželovi v podnikání a získané peníze jsou tak jejich společné, že společně žijí a vychovávají své děti. Kromě toho uvedla, že vzhledem ke svému statusu z hlediska zákona o pobytu cizinců nemá a nemůže vlastnit živnostenské oprávnění, a proto jen pomáhá manželovi v podnikání.

Žalovaná na základě podaného odvolání přezkoumala podkladové materiály a zjistila následující skutečnosti. Žalobkyně je matkou syna P.A.D. V místě hlášeného pobytu žalobkyně byla provedena pobytová kontrola, jíž byla přítomna žalobkyně, její manžel a její syn. Dcera žalobkyně P.T.L.A. byla v době kontroly ve škole. Všichni společně uvedli, že společně žijí asi 5 let. Žalovaná dále vycházela z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 16. 12. 2014, ze kterého mělo dle názoru žalované vyplývat, že sama žalobkyně není schopna zajistit péči o svého syna, neboť podle její výpovědi svého syna nevyživuje, ale celou rodinu vyživuje její manžel. Dále bylo dne 9. 2. 2015 doloženo potvrzení o studiu syna žalobkyně vydané Střední školou a Základní školou Oselce. K žádosti žalobkyně jako účastnice řízení nebyly předloženy zákonem stanovené náležitosti a vzhledem k této skutečnosti správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni, aby doložila doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a byla jí poskytnuta desetidenní lhůta s poučením, že neodstranění podstatných vad žádosti je důvodem pro zastavení řízení. Zřejmě k výše uvedené výzvě bylo následně doloženo potvrzení o studiu vydané Střední školou a Základní školou Oselce vydané „neznámo komu“, jako doklad na žádost matky, a dále potvrzení o studiu dcery žalobkyně z Newton College, a.s. Kromě toho bylo doloženo čestné prohlášení syna žalobkyně, kde uvádí, že je synem žalobkyně, že neměl žádné příjmy a žije s matkou a otcem. Žalobkyně dále uvedla ve svém sdělení ze dne 5. 5. 2015, že je rodinným příslušníkem svého syna P.A.D., že má dále ještě dceru, která rovněž studuje, její manžel podniká a veškeré náklady spojené se studiem jejich syna a dcery hradí ona společně s manželem, čímž by chtěla prokázat, že svého syna a dceru vyživuje a žije s nimi ve společné domácnosti.

Bez ohledu na výše uvedené žalovaná došla ve shodě s předchozím rozhodnutím správního orgánu I. stupně k závěru, že žalobkyně nepředložila doklad osvědčující skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na základě něhož by žalobkyni mohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná odkázala mimo jiné na judikaturu Nejvyššího správního soudu a citovala, že při posuzování této

problematiky je nutno zabývat se nejen tím, zda cizinec žije ve společné domácnosti [s občanem] Evropské unie, ale také tím, zda lze vztah mezi nimi považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému, který musí být definován úzce. Za takový vztah je bezesporu považován vztah rodiče – děti, prarodiče – děti. Za vztah rodinný však Směrnice, ale ani vnitrostátní předpis, přihlédneme-li nadto i k čl. 37 Směrnice, nepovažuje vztah, který má s občanem Evropské unie, resp. České republiky, cizinka v projednávané věci (vztah sestřenice – bratranec). ... Za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný, není považován vztah bratr – sestra, tím méně lze potom za takový vztah, resp. vztah obdobný vztahu rodinnému, považovat vztah bratranec – sestřenice.

Bez ohledu na výše uvedené překvapivé zjištění a hodnocení vztahu mezi žalobkyní a jejím synem P.A.D. konstatovala žalovaná rovněž to, že vztah mezi žalobkyní a jejím synem nespadá do kategorie (zřejmě) vztahu zakládajícího postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, „*tento status tedy nemůže [být] s ohledem na výše uvedenou argumentaci přiznán ani v případě vztahu obdobného takovému vztahu rodinnému.*“ Žalovaná dále konstatovala, že spisovým materiálem byla doložena přímá příbuzenská vazba mezi žalobkyní a občanem České republiky, avšak již nebyly dále doloženy další zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu, jelikož je ze spisového materiálu zřejmé, že „*účastnice řízení svého syna nevyživuje, protože nepracuje, je v domácnosti, ale vyživuje ho manžel účastnice řízení.*“ Závěrem bylo poté v napadeném rozhodnutí uvedeno, že žalobkyně ve svém domovském státě nežila s občanem Evropské unie ve společné domácnosti, což správní orgán dovozoval z toho, že syn žalobkyně získal státní občanství dne 4. 8. 2014, žalobkyně pobývala na území České republiky již od roku 2005 a dle názoru žalované z toho bylo zřejmé, že žalobkyně nepobývala s občanem Evropské unie ve společné domácnosti ve státě, jehož je občankou. Žalovaná se dále domnívala, že žalobkyně není občanem Evropské unie vyživovaná a není odkázána na jeho péči. Tuto myšlenku žalovaná dále rozvedla úvahou o způsobu, jakým občan Evropské unie může poskytovat podporu cizinci. Ve světle všeho výše uvedeného pak žalovaná došla k závěru o zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně měla tedy za to, že byla napadeným rozhodnutím žalované i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu zkrácena na svých právech. Žalobkyně se domnívala, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádala s námitkami, které žalobkyně uvedla ve svém odvolání. Napadené rozhodnutí trpělo dle názoru žalobkyně vadami, které jej činily vnitřně rozporným, právně i fakticky neuskutečnitelným a fakticky nepřezkoumatelným. Z napadeného rozhodnutí nebylo jasné, o jaké důkazy či skutečnosti opírá žalovaná své rozhodnutí. Nebylo jasné, jak žalovaná posoudila vztah mezi žalobkyní a jejím synem (naprosto nepochopitelná zmínka o bratranci a sestřenici), žalovaná dále odkazovala na zcela absurdní a spekulativní výklad pojmů „vyživovat“ a „vyživovaná osoba“, kdy se pohybovala dle názoru žalobkyně již zcela za hranicí diskriminace matek (případně i otců) pečujících o domácnost. Žalované naprosto unikaly pojmy, jako je společné jmění manželů atd. Za velice závažné pochybení pak považovala žalobkyně to, že žalovaná zcela účelově vykládala (dalo by se říci až zneužívala) určité neobratnosti žalobkyně (jako cizinky) při komunikaci se správními orgány, ať už byl přítomen tlumočník či nikoli. Žalovaná si z jejího vyjádření prostě vybrala tu část, která se jí

hodila pro závěr, že žalobkyně nepracuje. To, že žalobkyně opakovaně uváděla, že se stará o domácnost se dvěma dětmi, pomáhá manželovi atd., žalovaná nijak nehodnotila.

Na základě uvedených argumentů žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná po stručném shrnutí průběhu řízení před správními orgány ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v posuzovaném případě je postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti se synem účastnice řízení panem P.A.D., státním příslušníkem České republiky. Tato kategorie vztahu není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců, tento status tedy nemůže být s ohledem na výše uvedenou argumentaci přiznán ani v případě vztahu obdobného takovému vztahu rodinnému. Spisovým materiálem je doložena přímá příbuzenská vazba mezi účastnicí řízení a občanem České republiky, avšak již nebyly dále doloženy další zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu, ačkoliv k tomu byla účastnice řízení správním orgánem I. stupně vyzvána.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že účastnice řízení svého syna nevyživuje, protože nepracuje, je v domácnosti, ale vyživuje ho manžel účastnice řízení, a tudíž účastnice řízení nesplňuje podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého rodinným příslušníkem občana Evropské unie se rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

Vzhledem k tomu, že je účastnice řízení v přímém příbuzenském vztahu k občanovi Evropské unie, není splněna podmínka uvedená v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V případě účastnice řízení tudíž nebyla naplněna již podmínka existence vztahu, který by bylo možno považovat za vztah obdobný vztahu rodinnému. Účastnice řízení ve svém domovském státě nežila s občanem Evropské unie ve společné domácnosti. Okamžik existence společné domácnosti byl podle názoru žalované vázán na dobu bezprostředně předcházející vstupu na území hostitelského členského státu, resp. na území České republiky, tedy na dobu bezprostředně předcházející době, kdy žadatel žádá o připojení se k občanu Evropské unie, nebo kdy jej doprovází. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by účastnice řízení ve státě, jehož je občankou, nebo ve státě, ve kterém měla povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žila se svým synem ve společné domácnosti. Syn účastnice řízení nabyl státní občanství České republiky dne 4. 8. 2014 a účastnice řízení pobývá na území České republiky již od roku 2005. Z uvedeného je tedy zřejmé, že účastnice řízení nepobývala s občanem Evropské unie ve společné domácnosti ve státě, jehož je občankou.

Účastnice řízení taktéž není občanem Evropské unie vyživovaná a není odkázána na jeho péči. Žalovaná uvedla, že aby se jednalo o vyživovanou osobu, musí stav závislosti existovat v zemi, z níž přijíždí rodinný příslušník občana Evropské unie. Nezbytnost materiální podpory může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie prokázána jakýmkoli vhodným způsobem, nicméně pouhý závazek občana Evropské unie pečovat o

rodinného příslušníka občana Evropské unie nemusí být považován za důkaz existence skutečného stavu závislosti. Jako doklad skutečné závislosti na občanu Evropské unie Soudní dvůr Evropské unie uznal skutečnost, že občan Evropské unie vyplácí pravidelně během značně dlouhého období rodinnému příslušníkovi (konkrétně potomkovi v přímé linii staršímu 21 let) peněžní částku, která je pro tuto osobu nezbytná, aby uspokojila své základní potřeby ve státě původu.

Ohledně námitek uvedených v žalobě žalovaná odkázala na žalobou napadené rozhodnutí. Konstatovala také, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Ze zjištěných skutečností učinil správní orgán I. stupně správný závěr, když žádost účastnice řízení zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud potvrdil napadené rozhodnutí a žalobu zamítl.

IV. Vlastní argumentace soudu

V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud shledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu I. stupně, stanoví, že *„[k] žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.“*

Definice rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu I. stupně, zní:

„(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,*
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti,*
- c) dítě mladší 21 let nebo takové dítě manžela občana Evropské unie a*
- d) nezaopatřený přímý příbuzný ve vzestupné nebo sestupné linii nebo takový příbuzný manžela občana Evropské unie.*

(2) Za nezaopatřenou osobu se podle odstavce 1 písm. d) se považuje občanem Evropské unie nebo jeho manželem vyživovaný cizinec, který

- a) se nejdéle do 26 let věku soustavně připravuje na budoucí povolání,*
- b) se nemůže soustavně připravovat na budoucí povolání nebo vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo*

- c) z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.*
- (3) Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že*
- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud*
 - 1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,*
 - 2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo*
 - 3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo*
 - b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.*

(4) Ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky. “

Ačkoliv v mezidobí mezi vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí došlo k novelizaci předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců, přechodná ustanovení novely, tj. čl. IV odst. 1 zákona č. 314/2015 Sb., stanovila, že řízení, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona [tj. 18. 12. 2015] a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. To je případ i nyní pojednávané věci.

Při posuzování žalobních námitek soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, podle nějž „[u]stanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady. Rozšířený senát k tomu již uvedl v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI. (publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS): ‘Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek’. Výklad v tomto usnesení provedený není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží soud vždy z moci úřední, jak dovodil první senát. Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry. Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. “

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že žalovaná se nijak nevypořádala s odvolacími námitkami,

její rozhodnutí bylo vnitřně rozporné, právně a fakticky neuskutečnitelné a nepřezkoumatelné, nebylo zřejmé, jak žalovaná posoudila vztah mezi žalobkyní a jejím synem. Žalovaná také nehodnotila opakovaná tvrzení žalobkyně, že se stará o domácnost a pomáhá manželovi. Soud shledal, že žalobní námitky formulované takovým způsobem lze v souladu s výše uvedeným usnesením podřadit pod ustanovení § 76 odst. 1 správního řádu.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 27. 11. 2015, čj. OAM-14768-30/PP-2014, vycházel z rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-200/02, Zhu a Chen, protože ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je odrazem daného rozsudku. Soudní dvůr EU v něm dovodil, že *„článek 18 ES a směrnice 90/364 zakládají za okolností, jaké jsou dány ve věci v původním řízení, ve prospěch státního příslušníka členského státu, který je nezletilou osobou nízkého věku, má uzavřeno příslušné zdravotní pojištění a je osobou vyživovanou rodičem, který je sám státním příslušníkem třetího státu a jehož finanční prostředky jsou dostatečné k tomu, aby se prvně jmenovaná osoba nestala zátěží pro veřejné finance hostitelského členského státu, právo pobytu na dobu neurčitou na území posledně uvedeného státu. V takovém případě umožňují tatáž ustanovení rodiči, který tohoto státního příslušníka skutečně vychovává, aby s ním pobýval v hostitelském členském státě.“* Ačkoliv správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 2 vymezil, co se rozumí vyživováním ve smyslu výkladu tohoto pojmu citovaným rozsudkem Soudního dvora EU, v průběhu vedeného řízení i vlastní argumentací při odůvodnění rozhodnutí ve věci samé se těmito východisky prakticky neřídil.

Správní orgán I. stupně dospěl ke svému závěru o zamítnutí žádosti na základě toho, že žalobkyně nedoložila i přes výzvu doklady věrohodně prokazující, že svého syna vyživuje, mj. proto, že předložená čestná prohlášení nejsou sama o sobě dostačující. S odkazem na rozsudek ve věci Zhu a Chen uvedl: *„Vzhledem k tomu, že z protokolu o výsledku žadatelky vyplynulo, že ona sama o sobě není schopna zajistit péči o svého syna ve finančním smyslu, neboť dle její výpovědi ona svého syna nevyživuje, ale celou rodinu vyživuje její manžel, správní orgán je nucen konstatovat, že žadatelka neprokázala, že je rodinným příslušníkem dle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Nad to správní orgán dále uvádí, že nejen že žadatelka věrohodně neprokázala, že ona vyživuje svého syna (obč. EU), resp. že je schopna zajistit péči o svého syna ve smyslu finančním, ona ani věrohodně neprokázala, že by její syn byl vyživován jejím manželem, resp. že by její manžel byl schopen zajistit ve finančním smyslu péči o jejího syna, na což byla také vyzvána výzvou ze dne 23. 04. 2015.“*

Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Podle § 89 odst. 1 věty druhé správního řádu odvolací správní orgán *„[s]právnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“* Odvolací námitky žalobkyně spočívaly v tom, že:

1. žalobkyně nesouhlasila s tím, že neživí svého syna, když pomáhá svému manželovi v podnikání a peníze z podnikání jsou pak společné; z těchto společných peněz je pak živen syn žalobkyně;
2. žalobkyně a její manžel bydlí ve společné domácnosti, a tak nelze rozdělit, kdo v domě děti žije a kdo nikoli;
3. z důvodu absence pobytového oprávnění nemůže žalobkyně vlastnit živnostenské oprávnění, a proto jen pomáhá manželovi;

4. i žena na mateřské dovolené, která nemá jiné příjmy než rodičovský příspěvek, musí živit své dítě;
5. syn při výslechu uvedl, že nemá své příjmy a ve všech výdajích je závislý na rodičích, tj. i na žalobkyni;
6. syn žalobkyně ještě chodí do školy, a tak je na rodičích závislý a potřebuje je.

Přestože žalovaná tyto námitky shrnula na straně 2 napadeného rozhodnutí, k samotné jejich podstatě, kterou soud spatřuje v otázce, zda žalobkyně vyživuje nebo nevyživuje svého syna, uvedla na str. 5 svého rozhodnutí pouze toto: „*Ze spisového materiálu je zřejmé, že účastnice řízení svého syna nevyživuje, protože nepracuje, je v domácnosti, ale vyživuje ho manžel účastnice řízení, a tudíž účastnice řízení nesplňuje podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého rodinným příslušníkem občana Evropské unie se rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.*“

Z takto pojatého odůvodnění si soud nemůže vytvořit žádný závěr o tom, na jakém základě žalovaná ke svým zjištěním dospěla. Žalovaná se vůbec nezabývala odvolacími námitkami, když uvedla pouze výše uvedené konstatování a nerozebrala, jak vůbec vykládá uvedené podmínky zakotvené v zákoně nebo jak se např. staví k tvrzení, že žalobkyně svého syna vyživuje z peněz společných s manželem (viz 1. odvolací námitku výše).

Podle soudu žalovaná zcela selhala v roli odvolacího správního orgánu, když se ani v náznaku nevypořádala s uplatněnými odvolacími námitkami. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, čj. 6 As 206/2014-77, ve kterém tento konstatoval: „*Žalovaný se odvolací námitkou stavebníka proti závěru stavebního úřadu, jímž (a to naopak oproti předchozím rozhodnutím) vyhověl i námitce sousedů, že stavba je v rozporu s územním plánem, vůbec nezabýval. Stejně jako v případě dalších odvolacích námitek proti výroku o vyhovění námitkám sousedů toliko na odůvodnění stavebního úřadu odkázal. Odvolací orgán sice může – v případě, že se ztotožňuje s argumentací orgánu prvního stupně – na jeho odůvodnění odkázat, nikoli však v situaci, kdy je odvolacímu orgánu v odvolání předestřena argumentace zpochybňující závěry orgánu prvního stupně a jeho úsudek o věci. Za takové situace prostý odkaz nepostačuje, žalovaný se měl dostatečně konkrétně a srozumitelně s každou odvolací námitkou vypořádat a uvést důvody, proč se k závěrům stavebního úřadu /pokud je jeho rozhodnutí obsahuje/ přiklání (k tomu srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 5/2009 - 102, str. 112). Rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné.*“ Ač se tedy v dané věci jednalo o řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci stavební, soud shledává, že závěry tam uvedené lze aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť žalobkyně ve svém odvolání předestírala argumenty, jimiž chtěla zpochybnit závěr správního orgánu I. stupně o tom, že nesplňuje podmínky § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, avšak žalovaná na její argumenty nijak nereflektovala. Takové selhání učinilo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nevypořádání odvolacích námitek žalovanou se soud nezabýval zbývajícími námitkami žalobkyně, neboť by si osoboval pravomoc, jež mu nepřísluší (nahrazoval by pravomoc správního orgánu), a učinil

by i své rozhodnutí nepřezkoumatelným.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil k dalšímu řízení žalované (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalované, která ve věci úspěch neměla, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **12.228,- Kč**. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, dále pak ze zástupcem uplatňované odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, byla tato částka navýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající této dani. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 26. dubna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková